

РЕШЕНИЕ

№ 1372

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 18.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13859** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. К.-гражданин на П. срещу Отказ за издаване на виза от 10.10.2019 година на Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба-Втори секретар в Посолството на РБ в И.,Ислямска Република П..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се , че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да му бъде издадена виза.

В съдебно заседание, оспорващият-А. К.,редовно и своевременно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице- Завеждащ консулска служба при Посолство на РБ в И. Ислямска Република П.,редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт Д. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор Ю., който намира подадената жалба за неоснователна и моли да бъде отхвърлена ,тъй като отказът е законосъобразен.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед №95-00-254/03.10.2011 година на Министър на външните работи е предоставено право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“К. отношения“, Началник на Отдел“ Визов център“, служителите в Отдел“Визов център“ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е, че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят, подписват, връчват/съобщават/от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

На 16.05.2019 година, оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза тип „С“, към него приложил заверено копие на паспорта си, заверено копие на Удостоверение за раждане, Покана-декларация за частно посещение на чужденец в РБ от сина и А. Х., в която посочил, че може да осигури жилище и средства за срок 11.04.2019 година до 11.07.2019 година в жилище на адрес : [населено място], [улица], № 16.

Със Заповед № 14/06.08.2019 година, временно управляващ на Посолството в РБ в И.-П. назначил М. В. Х.-Втори секретар за изпълняващ функциите на консулско длъжностно лице и администратор на НВИС, считано от 06.08.2019 година.

Със Заповед №17/06.08.2019 година, Временно управляващ Посолството на РБ в И. разпоредил-М. В. Х.-Втори секретар, Завеждащ Консулска служба в Посолството в И. да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри и образци съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 от НУРИВОВР за уведомяване и обосновка на отказа за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза на граждани на трети страни и формуляра към Приложение 8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за уведомяване и обосновка на отказа за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза/ на член на семейството на гражданин на ЕС, който не е гражданин на ЕС.

На 10.10.2019 година, ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който отказал издаването на виза на оспорващия, тъй като подателят на заявлението за издаване на виза не попада в приложното поле на Директива 2004/38/ЕО, тъй като не са изпълнени разпоредбите на чл.3, параграф 1 от Директивата, няма гражданин на ЕС, който да придружава или към когото да се присъедини, като в резултат на проверка е установено, че гражданинът на ЕС/ Великобритания/ А. Х. реално не пребивава в РБ, а е изпълнил условията за получаване на разрешение за пребиваване фиктивно, които не са му позволили да се събере със семейството си, като се възползва от предимствата на Директива 2004/38/ЕО/.

Отказът е връчен на дата 26.11.2019 година на оспорващия.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства ,събрани в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ за издаване на виза от 10.10.2019 година на Консулско длъжностно лице-Завеждащ Консулска служба в Посолство на РБ в И., Ислямска Република П. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице, Завеждащ Консулска служба в Посолство на РБ в И.,П. на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава,отказва издаването, анулиране и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало в и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Ш.,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора,ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, от приложените по делото писмени доказателства е видно ,че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 2011 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство,които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение №7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето М. В. Х.-Втори секретар, Завеждащ консулска служба на дата 10.10.2019 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи,че лицето М. В. Х. е определен с нарочна заповед на Временно управляващ в Посолство на РБ в И.,П. за консулско длъжностно лице,което може да

съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи, анулирането им и отмяна на виза- Заповед №17/06.08.2019 година.

Отказът не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най-вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в отказа- подателят на заявлението за издаване на виза не попада в приложното поле на Директива 2004/38/ЕО, тъй като не са изпълнени разпоредбите начл.3, параграф 1 от Директивата, няма гражданин на ЕС, който да придружава или към когото да се присъдени, като в резултат на проверка е установено, че гражданинът на ЕС/ Великобритания/ А. Х. реално не пребивава в РБ, а е изпълнил условията за получаване на разрешение за пребиваване фиктивно, които не са му позволили да се събере със семейството си, като се е възползвал от предимствата на Директива 2004/38/ЕО, изобщо не може да доведе до яснота относно волята на административния орган, нито пък има приложени към административната преписка доказателства, които обуславят този извод и към които препраща административният акт. Липсата на мотиви, препятства както правото на защита на адресата на акта и представлява пречка да бъде осъществен съдебен контрол за наличие на предвидените материалния закон условия за отказ - проверката за законосъобразност по [чл.-146, т. 4 АПК](#). Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. По делото също не се съдържат доказателства как и въз основа на какво административният орган е приел, че лицето не отговаря на изискванията на чл.3 от Директива 2004/38/ЕО. Нещо повече, в отказа липсва посочване на коя от разпоредбите на ЗЧРБ не отговаря апликантът, за да може съдът да провери наличието на посочените предпоставки. . Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК

съгласно който, административния акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието "чужденец" е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба "чужденец" по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява

въз основа на изрично посочени в текста на онематата документи, едно измежду които е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2;

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.в чийто чл.4 е посочено,че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и П., чийто гражданин е оспорващият. Съгласно чл. 8 от Наредбата, виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в страната еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване до 90 дни в рамките на всеки 6 месеца считано от датата на първото влизане. Многократната виза за краткосрочно пребиваване може да бъде със срок на валидност до 5 години, като: многократна виза със срок на валидност до една година може да бъде издадена на чужденец, при условие че през предходната година е получил виза за краткосрочно пребиваване и тя е била използвана в съответствие със законовите разпоредби за влизане и пребиваване в Република България и съществуват основания за кандидатстване за многократна входна виза; многократна виза със срок на валидност не повече от 5 години може да бъде издадена на чужденец, при условие че през предходните две години е получил и използвал едногодишна виза за многократно влизане в съответствие със законовите разпоредби за влизане и пребиваване в Република България и че основанията за искане за многократна входна виза все още са валидни, само след съгласуване с дирекция "К. отношения" на Министерството на външните работи.) Многократна виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който поддържа трайни делови контакти с български физически или юридически лица, извършващи стопанска дейност по смисъла на Търговския закон; поддържа трайни делови контакти с български юридически лица, извършващи дейност по смисъла на Закона за юридическите лица с нестопанска цел; поддържа трайни делови контакти с представителства на чуждестранни юридически лица, регистрирани съгласно чл. 24 от Закона за насърчаване на инвестициите; има значителен личен принос за развитието на двустранните отношения с Република България;е член на семейство на български гражданин по смисъла на Закона за чужденците в Република България; е член на семейството на гражданин на държава- членка на Европейския съюз, на Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария, който пребивава дългосрочно в Република България;е член на семейството на чужденец, който пребивава дългосрочно в Република България - при запазване на обичайното си местопребиваване в чужбина;е водач от международния автомобилен транспорт или член на екипаж на железопътен транспорт на пътници и товари. За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10,ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по чл. 10, ал. 2 - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове.Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживееие на кандидата или в тези представителства.Съгласно чл. 12. ал.1 от Наредбата,заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно приложение № 2 не по-рано от 3 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител, с

изключение на случаите по хуманитарни причини и в случаите по ал. 3. На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (*bona fide*) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно [javascript:y1\(\)](#)чл. 17, ал.1 от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване кандидатът представя: документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; . документи, обосноваващи целта на пътуването и копия на тях; доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка в размер минимум 50 евро за всеки ден от поискания със заявлението за виза престой или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, но не по-малко от 500 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, или документ за предплатени туристически услуги, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за осигуряване на настаняване, но не по-малко от 50 евро за всеки ден от поискания със заявлението за виза престой или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, или документ за предплатени нощувки в туристическо средство за подслон, или покана-декларация от българско физическо или юридическо лице, с която то се задължава да покрие всички възникнали разходи за периода на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за напускане на страната, или билет, а при влизане с управлявано от лицето моторно превозно средство - средства в размер най-малко 100 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута.

В конкретния случай, чужденецът-оспорващ в настоящото производство на дата 16.05.2019 година е подал заявление за издаване на виза тип „С“, към която приложил посочените в чл.17 от Наредбата документи и в съответствие с процедурата, регламентирана в чл.23 и сл. от Наредбата, регистрирано е и са снети биометрични данни на чужденеца. Но след приемане на заявлението за издаване на виза, по делото липсват доказателства за това консулското длъжностно лице да е спазило визираните в чл.29 от Наредбата процедура предпоставки-решение по заявленията за виза вид "А" или "С" се взема в срок до 15 календарни дни считано от датата на подаване на заявлението, което е допустимо в съответствие с чл. 24. По силата на аления втора, в отделни случаи срокът по ал. 1 може да бъде продължен до 30 календарни дни, когато е необходимо допълнително разглеждане на заявлението или в случаите на представителство, когато се извършва консултиране с органите на представляваната държава членка. По

изключение, когато в конкретни случаи са необходими допълнителни документи, срокът може да бъде продължен най-много до 60 дни, като отказът е издаден извън тези срокове, нито е налице спазване на тази процедура, като няма доказателства за удължаване на срока и решението за отказ е взето много след срока от 15 календарни дни, визиран в Наредбата. Вярно е, че сам по себе си срокът за произнасяне по подадено заявление е инструктивен и с изтичането му не се погасява правото на органа да се произнесе по подаденото заявление, но това не означава, че компетентното консулско длъжностно лице може по своя преценка и когато реши да се произнесе по искане за издаване на виза извън рамките на закона. Целта на предвидения в закона срок за този тип виза "С" е в един разумен срок да се извърши проверка на подаденото заявление, да се събере необходимата информация, да се уведоми заявителят за взетото решение. По делото липсват каквито и да било доказателства, сочещи, че с цел събиране на доказателства, срокът за произнасяне е продължен или пък има някакво решение, което обуславя издаването на отказа едва на дата 10.10.2019 година - почти 5 месеца по-късно. Наред с това, настоящият съдебен състав намира, че при издаване на отказа, административният орган и допуснал нарушение и на нормата на чл.34 от Наредбата, според която не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи. Допуснато е и съществено процесуално нарушение на принципите по [чл. 7, ал. 2](#) и [чл. 9, ал. 2 от АПК](#) за преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства, дори и да няма искане за това. Посочените принципи са въведени и като задължение по [чл. 35 и 36 АПК](#) в процедурата по издаването на акта, относими и към процесния отказ, доколкото в закон не е предвидено друго за процедурата по издаването на процесния отказ.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването подателят на заявлението за издаване на виза не попада в приложното поле на Директива 2004/38/ЕО, тъй като не са изпълнени разпоредбите на чл.3, параграф 1 от Директивата, няма гражданин на ЕС, който да придружава или към когото да се присъдени, като в резултат на проверка е установено, че гражданинът на ЕС/Великобритания/ А. Х. реално не пребивава в РБ, а е изпълнил условията за получаване на разрешение за пребиваване фиктивно, които не са му позволили да се събере със семейството си, като се възползва от предимствата на Директива 2004/38/ЕО/, без обаче да мотивира и обоснове този свой извод/ нито пък има доказателства, че лицето А. Х. не пребивава в РБ. Посоченото в отказа, че въпросното лице-син на апликанта е получил фиктивно разрешение за продължително пребиваване в РБ е недопустимо, защото този административен орган не притежава правомощия да преценява дали издаденото разрешение за продължително пребиваване в РБ е фиктивно или не и само и единствено органът издал това разрешение може да го анулира при наличието на предпоставките, визираны в закона. Наред с това няма посочена правна норма от ЗЧРБ, на която се основава отказът.

В конкретния случай, в отказа липсва яснота в какво точно се изразява неотговарянето на изискванията на чл.3 от Директивата, защото със заявлението си оспорващият е представил редица документи и не е доказано въз основа на какво е взето решението за отказ. Няма доказателства, че лицето А. Х. не пребивава в РБ и този извод на административния орган е неподкрепен с никакви доказателства и не може да бъде основание за отказ, защото няма как без да има каквото и да било доказателство, е посочено, че кандидатът не отговаря на изискванията на чл.3 от Директивата.

Липсата на мотиви, допуснатите съществени нарушения и нарушенията на материалния закон, правят издадения отказ незаконосъобразен. Нещо повече дори-настоящият съдебен състав намира, че отказът не съответства на целта на закона- да се отказва издаването на виза само и единствено при наличието на визираните в правната норма на чл.34 от Наредбата, респективно на това на чл.10 от ЗЧРБ предпоставки, а не при хипотетични и несъществуващи основания. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа, издал отказа за ново произнасяне, при което административният орган следва да извърши нова преценка на представените доказателства, да спази процедурата уредена в Наредбата и в ЗЧРБ, да обоснове и регламентира решението, което ще взема и да го подкрепи с надлежни писмени доказателства.

Страните не са заявили претенции за разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза от 10.10.2019 година на Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба- Втори секретар в Посолството на РБ в И., Ислямска Република П..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА ПРИ ПОСОЛСТВО НА РБ В И., ИСЛЯМСКА РЕПУБЛИКА П. ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ЗАЯВЛЕНИЕТО ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗА, ДЕПОЗИРАНО ОТ А. К. НА 16.05.2019 ГОДИНА – ГРАЖДАНИН НА П..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138, АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ: